

48 = Villa Beau Séjour (1908)
51 = Villa Akuna Matata
52 = Villa Pretoria
54 = Villa Fanny
56 = Villa Anna (1907)
58 = Villa Yvonne (1907)

* Warschaustraaf

15 = Villa Primerose
19 = Villa des Bains

50 JAAR GELEDEN : “ ’t VÉGÉ IS EINDELIJK KAMPIOEN ! “

door **François COOPMAN**

Op 03 juni 1951 vierde K.V.G.O., afdeling voetbal uitbundig feest. Het elftal had de titel gewonnen in 2e Provinciale (het huidige 1e Provinciale) en steeg naar bevordering. Deze overgang van Provinciaal voetbal had tranen en zweet gekost (letterlijk en figuurlijk), zonder nog te spreken van de financiële inspanningen vanwege het bestuur.

De oorlogsjaren hadden lelijk huis gehouden in de Végérangen. Zelfs het voetbalseizoen 1939-40 kende geen normaal verloop. De mobilisatie van de verschillende militieklassen stelden veel ploegen voor onoplosbare moeilijkheden i.v.m. het samenstellen van een elftal en de K.B.V.B. besliste dat er van een normaal kampioenschap geen sprake kon zijn.

In de provincie West-Vlaanderen werd er dan een noodcompetitie ingericht met negen ploegen, nl. C.S. Brugge, Kortrijk Sport, A.S. Oostende, F.C. Brugge, S.C. Menen, K.V.G. Oostende; S.K. Roeselare, Stade Moeskroen en F.C. Knokke. Het was C.S. Brugge dat ging lopen met de titel en de daaraan verbonden beker, geschonken door de Heer H. BAELS, Gouverneur van West-Vlaanderen, ere-schepen van de stad Oostende.

Het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog en de bezetting door de Duitse troepen had als gevolg dat verre verplaatsingen onmogelijk werden.

Drie spelers, nl. M. HUWAERT, A. CREKILLIE en E. CALLIER, hadden het land verlaten en waren naar Engeland (1) uitgeweken waar zij de Belgische Strijdkrachten vervoegden: HUWAERT, brigade Piron, CREKILLE, R.A.F. en CALLIER de Belgische Sectie van de Royal Navy.

Voor het voetbalseizoen 1940-41 werd er opnieuw een noodcompetitie ingericht met 8 ploegen, nl. C.S. Brugge, A.S. Oostende, F.C. Knokke (met 2 ploegen), K.V.G. Oostende, F.C. Brugge, D.C. Blankenberge en S.V. Blankenberge. Opnieuw ging de titel naar C.S. Brugge.

Het voetbalseizoen 1941-42 werd ingezet met een Nationaal Kampioenschap; 't Végé trad op in Bevordering A met 11 ploegen. Maar voor rood-geel was dit in feite opnieuw een "Ersatz" competitie. Gezien Oostende in het "Sperrgebiet" lag kon het geen bezoekende ploegen ontvangen en alle wedstrijden werden op verplaatsing gespeeld, met alle problemen van dien. 's Morgens vroeg vertrekken, slechte en onbetrouwbare spoorwegverbindingen, gevaar voor luchtaanvallen, enz. Dit seizoen eindigde 't Végé op de voorlaatste plaats met 6 schamele punten. Op 18 wedstrijden werden er 3 gewonnen, nl. tegen R.C. Gent, R.C. Lokeren en V.S. Doornik. Het vertrek van Willy DASSEVILLE naar C.S. Brugge was wel een grote aderlating voor de ploeg.

Voor het voetbalseizoen 1942-43 maakten 15 ploegen deel uit van Bevordering A. Nu had echter ook R. ZWAENPOEL de ploeg verlaten en trad op met F.C. Brugge. Nog steeds werden alle wedstrijden op verplaatsing gespeeld en toch eindigde rood-geel op een eervolle 5e plaats met 33 punten, er werd 14 maal gewonnen en 5 wedstrijden eindigden op een gelijk spel.

Het seizoen 1943-44 startte 't Végé opnieuw met een "gehavende" ploeg. Nu had W. VANHOECKE rood-geel verlaten en trad op bij C.S. Brugge. De adering van haar beste spelers werd 't Végé fataal. Na 26 wedstrijden belandde rood-geel op de laatste plaats, er werden 4 wedstrijden gewonnen en 5 maal gelijk gespeeld.

Gedurende het voetbalseizoen 1944-45 werd er, gelet op de militaire operaties en de moeilijkheden met het vervoer, geen nationale competitie gespeeld. De Provincie organiseerde een noodcompetitie met de 10 West-Vlaamse ploegen uit de Hogere Afdelingen. Alhoewel de drie uitgeweken spelers, nl. W. DASSEVILLE, R. ZWAENPOEL en W. VANHOUCKE opnieuw de rood-gele kleuren verdedigden, eindigde 't Végé slechts op de 7e plaats met 17 punten; F.C. Brugge ging met de titel lopen.

Het seizoen 1945-46 beloofde beterschap. Alle spelers die wegens de oorlogsomstandigheden, nl. uitwijking naar Engeland of tewerkstelling in Duitsland (2), waren nu terug ter beschikking van rood-geel. Met veel enthousiasme begon men aan de competitie in Bevordering A. Maar na 34 wedstrijden had men slechts 20 punten behaald en belandde 't Végé op de 16e plaats. De heropstanding was een ijdele hoop zo bleek, de deur naar Provinciaal voetbal stond nu wagenwijd open.

Maar men had zonder de waard, nl. de voorzitter, gerekend ! Een zelfzekere en vastberaden voorzitter, de heer J. FOL, trok zijn stoute schoenen aan en begaf zich naar de Algemene Vergadering van de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Hij pleitte daar, als een volleerde advocaat, ten voordele van zijn Végé. "Oorlogsomstandigheden waren de oorzaak van onze voetbalellende, geen mogelijkheid tot jeugdopleiding, geen eigen terrein om op te oefenen, jaren naen op verplaatsing moeten spelen, daàr ligt de reden van onze terugval". Zijn pleidooi viel in goede aarde en voor het volgend seizoen kon V.G.O. opnieuw optreden in Bevordering.

Voor het seizoen 1946-47 besliste het bestuur om het over een andere boeg te gooien en over te gaan tot het aanwerven van "vreemde" spelers. O. VAN BRUSSEL, L. RENIERS, en A. VAN KERCKVOORDE, werden, overgenomen van A.R.A La Gantoise, E. BECQUET van F.C. Antwerpen, Th. VAN CRAEN van F.C. Eeklo, R. DEFREYNE van F.C. Torhout en A. VERMOTE van S.K. Eernegem. Het was echter allemaal vergeefse moeite. De aanwerving van "vreemde" spelers was geen wondermiddel, men had veeleer een wonderdokter nodig om van de elf spelers een samenhangende ploeg te vormen. Na de eerste ronde was het reeds duidelijk dat het behoud in Bevordering op de helling stond. Uit 15 wedstrijden had 't Végé slechts 10 punten behaald en met reeds 57 doelpunten tegen was het duidelijk dat de verdediging en zeker de doelman nog zware dagen tegemoet ging. Toen echter op eigen terrein de leider, S.K. Roeselare, in bedwang werd gehouden, 1-1, dacht men reeds aan een heropflakking. Het was echter slechts een ééndagsvlieg en na 32 wedstrijden belandde rood-geel op de voorlaatste plaats met 17 punten. De doelman had zich 107 maal moeten omdraaien om het "bruine monster" uit zijn net te vissen. Men zou voor minder de voetbalschoenen aan de haak hangen ! Degradatie naar het gevreesde Provinciaal voetbal was nu een feit.

De smadelijkste nederlaag leed men tegen U.S. Jemappes, nl. 7-1, weliswaar met 10 valide spelers. VAN KERCKVOORDE, centervoor, had, zagezegd, zijn trein gemist en was afwezig op het appèl. De verzorger van de ploeg, Gustje DUYSBURGH, sprong in de bres maar zijn goede wil werd niet beloond; hij werd nooit betrokken in het spel, hij wandelde op en neer langs de zijlijn. Gustje,

Végist in hart en nieren, levensgenieter eerste klas, had wel wat moeite om de rood-gele trui rond zijn lenden (lees buik) te krijgen, doch zonder blikken noch blozen stapte hij het veld op, fier als een pauw. De hilariteit van de lokale supporters kon hem niet deren. Allerlei Waalse scheldwoorden (dat veronderstelde ik toen, het Waalse dialect was mij totaal vreemd) werden naar zijn hoofd geslingerd. Maar Gustje was ook niet van gisteren en hij repliceerde met een woordenvloed uit het zo gezapige Oostends dialect !

De Waalse haan (door middel van een grammofoonplaat) kraaide in het verre Jemappes negenmaal; een eerste maal bij de opkomst van de lokale elf, iedere keer dat de lokalen een doelpunt scoorden en uiteindelijk een negende maal toen beide ploegen het veld verlieten. Voor ons schamel doelpunt was geen deuntje voorzien. Elf Vlaamse leeuwjes dropen nederig van het voetbalterrein !

Ter voorbereiding van het voetbalseizoen 1947-48 deed het bestuur opnieuw beroep op enkele "vreemde" spelers. Union St. Gilloise leverde 3 spelers, nl. J. GYSELS, P. VAN PEVENAGE en R. WAERZEGERS, terwijl twee beloftevolle jeugdspelers, nl. de gebroeders PIETERS, werden aangeworven van S.V. Nieuwpoort. Volgens de lokale pers was 't Végé de grootste aanspraakmaker op de titel en ze was van oordeel dat rood-geel geen te lastige taak zou hebben om kampioen te spelen, maar voegde er wel aan toe dat 't Végé "publieke vijand nr. 1" was in hun nieuwe reeks.

De eerste wedstrijd van het nieuwe seizoen greep plaats op verplaatsing tegen W.S. Ieper en daar werd rood-geel reeds geconfronteerd met het uur van de waarheid. De 3-0 overwinning van W.S. Ieper was reeds een teken aan de wand, in 2e Provinciaal zouden er geen "cadeaus" uitgedeeld worden. Na 6 wedstrijden stond 't Végé toch aan de leiding maar uiteindelijk, na 30 wedstrijden, strandde rood-geel op de 4e plaats; het was S.V. Waregem dat met de zo begeerde titel ging lopen.

Voor de thuiswedstrijd tegen de toekomstige kampioen was er een massale belangstelling. Rond het terrein, in de neutrale zone, werden er verschillende rijen stoelen geplaatst, prijs 20 Fr., dezelfde prijs als een tribunezitplaats. Rood-geel won het pleit met 3-1.

Het seizoen 1948-49 werd op daverende wijze ingezet zeker wat betreft de aankoop van "vreemde" spelers. J. MELIS (de lang verwachte wonderdokter !), ex-speler van A.A. La Gantoise, ex-internationaal, werd aangeworven als speler-trainer. F.C. Brugge leverde 4 spelers, nl. F. VAN POTTENBERGHE, L. VANDENBERGHE, G. TANDT, G. VANDAMME en PETITJEAN. Van C.S. Brugge kwamen W. SWIMBERGHE en L. GEERAERT, terwijl DEBOYSER werd overgenomen van C.S. Middelkerke. Een lokale krant was van oordeel dat K.V.G.O. maar best de "O" zou laten vallen want met al die aankopen van de vorige seizoenen zou er geen plaats meer zijn in de ploeg voor Oostendenaars !

Onder leiding van J. MELIS werd er in de loop van de maand augustus, op het tweede terrein van gebuur A.S.O. (3), de voorbereiding van het seizoen 1948-49 aangevat. Volgens de lokale pers was de aanwezigheid van spelers op de eerste oefenstond niet bijster groot. Was het de rood-groene omgeving die hen tegen de borst stootte ?

Een eerste oefenwedstrijd tegen Harelbeke leverde een 0-1 overwinning op, tegen het reserve elftal van F.C. Brugge werd het een eervolle nederlaag 4-2 en op verplaatsing bij buur Middelkerke werd het een schamele 0-3 overwinning. Een laatste oefenwedstrijd tegen het reserve elftal van Union St. Gilloise werd een 3-1 overwinning. "Dit was demonstratie voetbal" oordeelde een lokale journalist. Maar vriendenwedstrijden zijn geen waardemeter van de mogelijkheden in competitieverband en na 30 wedstrijden eindigde 't Végé op de 3e plaats. Het had slechts 2 wedstrijden verloren doch speelde tienmaal gelijk en K.V.G.O. verloor daar de broodnodige punten en de titel.

Het voetbalseizoen 1949-50 startte onder de slogan "derde keer, goede keer". Opnieuw werd beroep gedaan op een tweetal vreemde spelers. CHENEAUX (4) van Union St. Gilloise en TEMPELAERE van F.C. Brugge kwamen de rangen "versterken". Traditiegetrouw werden er in de loop van de maand augustus enkele oefenwedstrijden gespeeld. Op eigen terrein werden zowel F.C. Izegem als V. Hamme verslagen met 4-2, tegen C.S. Brugge werd het een zware nederlaag, 0-5, tegen het reserveelftal van F.C. Brugge werd met 6-3 verloren.

De lokale pers wenste uit de grond van haar hart opdat rood-geel nu eindelijk de zo begeerde titel zou grijpen en hem niet langs haar neus zou laten voorbijgliden. Er werden echter slechts 16 wedstrijden gewonnen en 't Végé eindigde op de 3e plaats; drie nederlagen op eigen terrein en zeven gelijkspelen waren er te veel aan. De ploeg werd echter ook niet gespaard van talrijke gekwetste spelers, provinciaal voetbal was zeker niet aangewezen voor "mama kindjes" !

Na 4 "kale reizen" stond nu het voetbalseizoen 1950-51 voor de deur en in de maand mei begon de lokale pers reeds met haar vooruitzichten en pronostiek en waarschuwde de Végisten voor overdreven optimisme. Volgens de supporters (en waren toen 11 supportersclubs) moest en zou 't Végé kampioen spelen. Maar eerst de beer schieten en dan zijn vel verkopen was nu het wachtwoord. De pers geloofde er niet in en F.C. Knokke werd naar voren geschoven als top favoriet voor de zo begeerde titel en de promotie naar Bevordering.

Het was zeer kalm op de transfermarkt, het bestuur was wel aan het onderhandelen doch zweeg als de dood en met deze werkwijze was de pers niet erg gelukkig. Uiteindelijk werd er in de loop van de maand augustus medegedeeld dat 4 "vreemde" spelers werden aangeworven, nl. M. MAERTENS van F.C. Roeselare, H. SANDERS van W.S Oudenburg, R. DEGROOTE van C.S Brugge en A. PONNET van A.R.A. Gantoise.

Op de Algemene Vergadering, bijgewoond door de burgemeester, dhr. H. SERRUYS en A. VAN GLABBEKE, ere-voorzitter, werd er kritiek geuit op de werking en beslissingen van het selectie comité. Ook in het voetbal staan de beste sturlui aan wal of beter gezegd, de beste spelers zitten in de tribune. Het selectiecomité voor het eerstvolgend seizoen werd samengesteld en het waren de heren Ch. VAN TIEGHEM de ten BERGHE, L. NAESSENS en Ch. RAU, de laatste twee ex-spelers van rood-geel, die nu een elftal moesten samenstellen die de titel kon veroveren. Eigenaardig genoeg werd speler-trainer J. MELIS nergens vermeld als deel uitmakend van het selectiecomité.

Als voorbereiding werden er 3 oefenwedstrijden gespeeld op Armenonville, het voetbalterrein van K.V.G.O. Tegen S.V. Waregem werd het 0-030, ook F.C. Roeselare was te sterk, nl. 0-3, terwijl tegen een reserve elftal van F.C. Brugge het eervol 3-3 werd. Volgens de pers draaide de ploeg niet "rond".

De competitie werd thuis ingezet met een daverende 10-2 overwinning tegen B.S. Avelgem, de tweede thuiswedstrijd werd gewonnen met 7-1, tegen M.S. Ingelmunster. 't Végé had zijn zwaar geschut in stelling gebracht. Eén thuiswedstrijd liep echter faliekant uit; het eeuwig zwart beest van rood-geel, nl. F.C. Knokke, liep met de 2 punten weg; uitslag 1-3.

Het hoogtepunt in de eerste ronde was de lokale derby, op 12 november, tegen S.K. Voorwaarts Oostende, op het Vette Gras. S.K.V.O., ex S.K. Vismijn, die zijn sporen had verdiend in het coöperatief voetbal, trad voor het eerst op in gewestelijk voetbal van de K.B.V.B. in het seizoen 1947-48 en was in 2 seizoenen opgerukt naar 2^e Provinciaal. Dit succes had de ploeg te danken aan een geslaagde aankoop van spelers waaronder een viertal kleppers, ex-spelers van rood-geel.

De lokale journalisten waren in hun nopjes, het was immers jaren geleden dat er nog een Oostendse derby op het programma stond. De oudere Oostendenaars zullen wellicht nog de legendarische vooroorlogse derby's herinneren die betwist werden tussen 't Végé en "den As". Het waren keiharde wedstrijden, men speelde met 't schuim op de lippen, keihard doch (redelijk !) correct. De voorlaatste voor-oorlogse derby die doorging op het terrein van A.S.O. op 12 november 1939 werd stilgelegd na 88 minuten voetbal. In de loop van de wedstrijd moesten 3 spelers van A.S.O. het terrein verlaten wegens opgelopen kwetsuren; in de laatste minuten van de wedstrijd werden 3 rood-groene spelers door de scheidsrechter van het terrein gestuurd wegens onbetamelijk gedrag. Vóór de groene tafel won V.G.O. de wedstrijd met 0-5. Van een voetbalfeest was er geen sprake geweest, wel van een voetbaloorlog ! Van voetbal hooligans was er nog geen sprake maar tussen de wederzijdse supporters ging het er luidruchtig aan toe en de spelers werden opgezweept door hun "fans". Dat was natuurlijk de tijd dat de spelers van beide ploegen rasechte Oostendenaars waren. Dit fenomeen was echter toen reeds snel aan het veranderen.

Op het "Vette Gras", voetbalterrein van S.K.V.O., verwachtte men een grote volkstoeloop voor de derby en het bestuur nam zijn voorzorgen om de wedstrijd in optimale omstandigheden te laten doorgaan. Inderhaast werd er een tribunetje opgetimmerd, rond het terrein werden stoelen geplaatst die, zoals voor de tribunezitplaatsen, op voorhand dienden gereserveerd te worden. Er werden ook extra tramdiensten voorzien. Voor een tribuneplaats betaalde men 30 Fr., de stoelen gingen van de hand voor 20 Fr. terwijl men voor de staanplaatsen 10 of 15 Fr., naar gelang de plaats rond het terrein, betaalde. Het bestuur van S.K.V.O. vroeg dat men de gereserveerde stoelen zou bezetten vóór 14u45 teneinde wanorde te vermijden in de neutrale zone, en dat supporters die geen stoel hadden gereserveerd er niet zouden op plaats nemen teneinde moeilijkheden (lees : vechtpartijen) te vermijden !

Niet alleen de lokale journalisten waren in hun nopjes, de supporters van beide ploegen waren van plan om er een hoogdag van te maken. Eén ervan scherpte zijn pen en schreef een nostalgische brief, eigenlijk een smeekbede, naar een lokale krant.

"Mijne Heren, in het vooruitzicht van de Oostendse derby S.K.V.O. – K.V.G.O. moet ik met weemoed terugdenken aan de vroegere derby's A.S.O. – V.G.O. Deze sporthoogdag werd weken tevoren besproken door de supporters der beide clubs. Ik zie nog de lange sliert opgetogen mensen met aan het hoofd een in der haast opgetrommelde muziekmans fanfare (Frère) (5) en al de vaandels der supportersverenigingen in een geordende stoet zich naar het veld van Mariakerke of naar de watertoren (6) begaven. Waarom nu ook deze vroegere traditie niet terug aangeknoopt ? Dit zowel ten goede van de voetbalpropaganda dan aan onze stad zelf. Een politieke stoet is in deze tijd alledaagse kost. Nu biedt zich de gelegenheid iets beters aan de mensen voor te schotelen. Een stoet met lachende sportmannen. Dat iedereen zich de vraag stelle: waarom vóór de oorlog en nu niet meer ? Het woord is nu aan de supportersclubs van de eerste bezoeker, V.G.O. Om deze warm te maken hebben wij ons "Nieuw Visserijblad", het beste sportblad hier ter stede. Dit briefje is de tolk van verschillende sportmannen en ik denk dat U, Mijne Heren, het nodige zult doen om langs uw blad deze dag de nodige luister bij te zetten.

Met alle achting en sportieve groeten.

Eerst sportman en dan Végist !".

Daags vóór de derby had het pijpenstelen geregend, het voetbalterrein van S.K.V.O., het "Vette Gras", deed zijn naam alle eer aan, het terrein en zijn onmiddellijke omgeving was herschapen in een modderpoel. Maar desondanks heerste er rond het voetbalterrein een heuse feeststemming, en kwamen meer dan 4.000 supporters hun ploeg aanmoedigen. De kassier van S.K.V.O. beleefde de schoonste dag van zijn leven. Een snuggere supporter had zelfs uitgerekend dat S.K.V.O. een

spaarpotje van 58.000 Fr. overhield, na aftrek van alle onkosten. Het was niet alleen een sportieve maar zeker een lucratieve derby voor S.K.V.O.

Zoals voorspeld was de Végé-ploeg te sterk voor S.K.V.O. en won het pleit met 1-4. Reeds aan de 10e minuut moest de S.K.V.O. doelman zich omdraaien maar 4 minuten later was het de beurt aan de Végé-doelman om de bal uit zijn net te vissen. In de 2e helft zou echter het meesterschap van rood-geel bevestigd worden en nog 3 doelpunten voltrokken het vonnis.

Deze wedstrijd, volgens de lokale pers een strijd tussen "een nieuweling en The Old Great, om de eer, het prestige en de leiding in 2e Provinciaal" had de gevaarlijkste tegenstander van rood-geel uitgeschakeld.

Halverwege de competitie werd er reeds een balans opgemaakt door de lokale pers. "Voor het eerst sedert de bevrijding staat dame fortuna, zo nodig om het tot kampioen te brengen, gelukkig aan de zijde van V.G.O. Men zal moeten toegeven dat men de koe aldus flink bij de horens gevat heeft, want na 13 wedstrijden heeft ze reeds een voorsprong van 4 punten op de 2e gerangschikte ploeg : ditmaal wordt VÉGÉ kampioen".

't Végé was nu "gelanceerd", na 15 wedstrijden bedroeg de voorsprong 5 punten, na 16 wedstrijden 7 punten. Slechts een catastrofale inzinking kon nog roet in het eten gooien. De inzinking bleef uit doch in de wedstrijd tegen W.S. Lauwe werd J. MELIS slachtoffer van een voetkwetsuur die hem ettelijke weken van het voetbalveld hield. Zonder J. MELIS, de draaischijf van de ploeg, steeg het vermoeden dat rood-geel moeilijke voetbaldagen tegemoet ging. Maar juist nu werd het duidelijk dat de aankoop van J. MELIS als trainer-speler zijn vruchten had opgeleverd; hij had van de ploeg een voetballend geheel gemaakt.

De eerstvolgende verplaatsing, naar F.C. Torhout, werd met gemengde gevoelens aangevat doch een 1-0 overwinning stelde het bestuur en de supporters gerust, het moraal van de spelers was onaangetast en ook zonder hun leider en kapitein was rood-geel een waardige leider. Na 22 wedstrijden was de voorsprong op de 2e gerangschikte ploeg reeds 10 punten, en toen 't Végé op S.K. Roeselare ging winnen met 0-3 was de titel "op zak". "Na 3 jaar strijd kunnen wij nu vrij ademen", blokletterde een lokale krant.

Nu was er echter nog de derby tegen S.K.V.O. op het terrein van V.G.O. Wegens allerlei redenen had de K.B.V.B. die wedstrijd steeds verdaagd tot 27 mei, de laatste speeldag van het kampioenschap. Deze wedstrijd was nu echter een loutere formaliteit, voor rood-geel waren de schaapjes reeds op het droge. De uitslag kon niets meer veranderen aan de rangschikking; doch men ging strijden voor de eer. Het was tenslotte een derby, de kampioenenploeg tegen de 2^e gerangschikte. Een winnaar naar voren schuiven is steeds gevaarlijk en het fenomeen derby heeft steeds voor verrassingen gezorgd. Voor deze derby was er opnieuw een grote opkomst. Na een halfuur spelen wees de stand reeds 3-0 in het voordeel van rood-geel, die nu niet meer aandrong. De tweede helft werd een "fin de saison" wedstrijd, letterlijk en figuurlijk; de eindstand werd 4-1. De derby bracht niet wat ervan werd verwacht. Men loofde echter wel de sportiviteit van de 22 spelers. 't Végé won de titel met 14 punten voorsprong op S.K.V.O. dat eervol 2e eindigde, een prachtprestatie voor de "nieuweling" van het "Vette Gras".

Voor rood-geel begon nu de feestviering. Alle supportersclubs zetten hun beste beentje voor, K.V.G.O., voetbalafdeling, werd gesteund door elf supportersclubs (7) die beurtelings de spelers een receptie aanboden. Ook het reserve elftal werd in de feestviering betrokken, zij hadden immers ook de titel behaald in hun reeks. Op 20 wedstrijden hadden zij er 19 gewonnen, 1 gelijk gespeeld, zij hadden 142 doelpunten gescoord en slechts 17 doelpunten toegestaan. Daags vóór de officiële huldiging werden beide ploegen ontvangen ten huize van de voorzitter, dhr. M. QUAGHEBEUR.

Op zondag 3 juni 1951 ging de officiële huldiging door. Verzameling werd om 09u45 geblazen aan het rood-geel lokaal, de "Stella Maris", gelegen aan de Vindictivelaan. Vandaar vertrok de bonte stoet voor de optocht door stad met eindbestemming het stadhuis, waar de burgemeester, dhr. H. SERRUYS, de massa feestvierders toesprak. Na dit officieel gedeelte zette de stoet zich in beweging naar het Sint Pieters- en Paulusplein waar aan het oorlogsgedenkteken bloemen werden neergelegd door de kapitein van het elftal. Deze feestelijke voormiddag werd afgesloten met een receptie in het lokaal. Om 14u00 werd er in het gemeentelijk casino een banket opgediend terwijl om 20u30 het kampioenenbal doorging in het "Witte Paard", waar het er vrolijk aan toe ging tot in de vroege uurtjes.

Een kampioenschap wint men niet met 11 spelers, de volgende 21 spelers droegen hun steentje bij tot het behalen van de titel; tussen haakjes het aantal wedstrijden dat ze speelden.

W. SWIMBERGHE (30)
 M. MAERTENS (29)
 E. MESTDAGH (27)
 H. SANDERS (26)
 R. DEMAREST (20)
 E. PIETERS (16)
 H. VAN ROBAEYS (12)
 J. CUYPERS (5)
 Ch. BERTEN (4)
 R. DEBROCK (1)
 E. TEMPELAERE (1)

R. PIETERS (30)
 V. DUJARDIN (29)
 J. GYSELS (27)
 J. MELIS (24)
 F. COOPMAN (19)
 G. EEREBOUT (12)
 R. DEGROOTE (9)
 N. DUYSBURGH (4)
 ASPESLAGH (3)
 L. GEERAERT (1)

Voor 3 spelers, nl. F. COOPMAN, V. DUJARDIN en E. MESTDAGH, was het behalen van de titel een welverdiende genoegdoening; zij waren namelijk lid van het elftal dat na het erbarmelijk seizoen 1946-47 afdaalde van bevordering naar 2^e Provinciaal.

OVERZICHT VAN HET VOETBALSEIZOEN 1950-51

Uitslagen en rangschikking - IIde Provinciale Afdeling :

10 — 2 V.G.O. — B.S. Avelgem — V.G.O. 1 — 8	1) K.V.G.O.	30	25	3	2	117	31	52
3 — 1 V.G.O. — F.C. Meulebeke — V.G.O. 3 — 6	2) S.K.V.O.	30	17	9	4	99	59	38
7 — 1 V.G.O. — M.S. Ingelmunster — V.G.O. 2 — 4	3) U.S. Herseeuw	30	14	7	9	64	49	37
1 — 1 V.G.O. — U.S. Herseeuw — V.G.O. 3 — 2	4) W.S. Lauwe	30	15	9	6	71	59	36
4 — 0 V.G.O. — S.V.O. Ingelmunster — V.G.O. 1 — 4	5) C.S. Ieper	30	16	10	4	95	57	36
5 — 0 V.G.O. — C.S. Ieper — V.G.O. 1 — 3	6) S.V. Wevelgem	30	12	9	9	54	46	33
1 — 3 V.G.O. — F.C. Knokke — V.G.O. 1 — 3	7) S.K. Roeselare	30	14	11	5	88	64	33
3 — 0 V.G.O. — W.S. Lauwe — V.G.O. 1 — 1	8) A.A. Moeskroen	30	11	10	9	58	51	31
5 — 1 V.G.O. — F.C. Torhout — V.G.O. 0 — 6	9) F.C. Knokke	30	12	11	7	71	57	31
4 — 0 V.G.O. — S.V. Wevelgem — V.G.O. 1 — 3	10) Zwevegem Sport	30	14	14	2	55	59	30
4 — 1 V.G.O. — S.K.V.O. — V.G.O. 1 — 4	11) S.V.O. Ingelmunster	30	10	13	7	64	66	27
6 — 0 V.G.O. — Deerlijk Sport — V.G.O. 1 — 3	12) F.C. Torhout	30	9	13	8	56	66	26
3 — 0 V.G.O. — Zwevegem Sport — V.G.O. 0 — 3	13) M.S. Ingelmunster	30	10	15	5	45	74	25
5 — 1 V.G.O. — S.K. Roeselare — V.G.O. 0 — 3	14) F.C. Meulebeke	30	9	16	5	57	94	23
2 — 0 V.G.O. — A.A. Moeskroen — V.G.O. 4 — 1	15) Deerlijk Sport	30	3	21	6	35	106	12
	16) B.S. Avelgem	30	4	25	1	40	120	9

Met dank aan mijn vrienden, George FIDDES en Michel CAPPON, voor hun spontane medewerking.

NOTEN

- (1) Zij speelden daar in een vertegenwoordigend Belgisch elftal dat was samengesteld uit Belgische militairen. Er werden wedstrijden gespeeld tegen elftallen van de geallieerde landen. Op 11 oktober 1941 werd er zelfs een heuse België-Holland gespeeld op Wembley, tempel van het Engels voetbal, en gewonnen door België met 5-4 ("Marine" van 1941 – volume 1 – nr. 3). Een andere bron (100 jaar K.B.V.B.) spreekt van 4-3. De kapitein van de Belgische ploeg was Robert BILLET, gewezen speler van A.S. Oostende.
- (2) Voorzitter R. VAN BIESBROUCK, en twee spelers, nl. M. LAUWERES en F. LEMMENS, keerden niet terug. Zij waren slachtoffer van de Nazi beulen, onderdanen van een oorlogszuchtig land.
- (3) Het V.G.O. terrein "Armenonville" was nog niet bespeelbaar, men had er immers een nieuw grastapijt aangelegd.
- (4) Verdween na 4 wedstrijden met de noorderzon.
- (5) "Frère" in levende lijve de heer Charel D'HAENE (° 1881 - + 1949), uitbater van café "Chez Frère" gelegen in de Christinastraat (zie blz. 234/89 van het tijdschrift De Plate. Hij had in 1925 een groepje muzikanten (de Supporters Jazz-Band) samen getrommeld en op de thuiswedstrijden van V.G.O. zorgden zij voor de nodige "ambiance". Zij bliezen verzameling "Chez Frère" en, begeleid door een schare luidruchtige supporters, ging het dan via de "Kappellebrug", en de Smet de Naeyerlaan naar hun heiligdom, nl. "Armenonville". De meeste levende wezens hebben rood bloed, van enkele vloeit er blauw bloed door de aders, maar het bloed van Frère was rood-geel getint. Zijn begrafenis was een rood-gele aangelegenheid en op zijn grafkelder, in de Stuiverstraat, werd er een gedenkplaat met volgende tekst aangebracht :

HET KONINKLIJK VAN NESTE GENOOTSCHAP
DE ENTENTE DER SUPPORTERS K.V.G.O.
ZIJNE OUDE SPORTVRIENDEN
AAN FRERE
HEER CHAREL D'HAENE 1949

- (6) Toen gelegen naast het voetbalterrein van K.V.G.O.
- (7) Verschillende vaandels van supportersclubs zijn nu in het bezit van het Heemmuseum De Plate.

BRONNEN

- Het Gulden Jubileumboek van het Koninklijk Van Neste Genootschap Oostende – 1905-1958 door John BOUSSY.
- 100 jaar Koninklijke Belgische Voetbalbond.
- Maandelijks tijdschrift "Marine" 1941 – volume 1 nr. 3, uitgegeven door de Belgische regering te Londen.
- De weekbladen "De Zeewacht" en "het Nieuw Visserijblad".

Coopman, F.

Het K.V.G.O. elftal, kampioen in 2° Provinciaal West-Vlaanderen.

Staande van links naar rechts : M. MAERTENS, Ed. MESTDAGH, H. SANDERS, V. DUJARDIN, R. DEGROOTE, W. SWIMBERGHE.

Gekniel van links naar rechts : J. GYSELS, E. PIETERS, R. PIETERS, J. MELIS, F. COOPMAN.

Het reserveelftal van K.V.G.O., kampioen in 3° Speciaal West-Vlaanderen.

Staande van links naar rechts : V. HEINDERSON, G. FIDDES, L. GEERAERT, R. DEBROCK, L. DEBRUYNE, R. BEERNAERT, Ch. BERTEN, R. DEBRUYNE

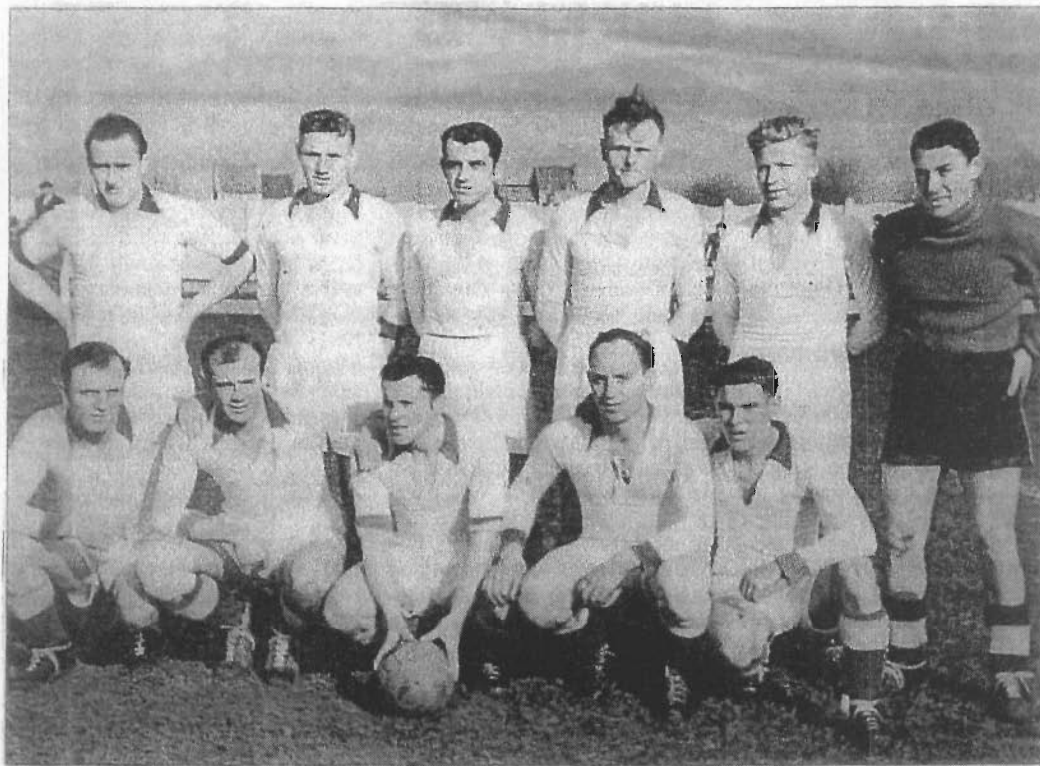
Gekniel van links naar rechts : W. DEMOOR, E. TEMPELAERE, J. BOUSSY, N. DUYSBURG, J. CUYPERS.

Het elftal van K.V.G.O. dat in de lokale derby een 1-4 zege boekte.

Staande van links naar rechts : V. DUJARDIN, H. SANDERS, E. MESTDAGH, M. MAERTENS,
R. DEMAREST, W. SWIMBERGHE.

Gehurkt van links naar rechts : J. GYSELS, J. MELIS, R. PIETERS, F. COOPAM, G. EEREBOUT

S.K.V.O. 1950-1951.

Staande van links naar rechts : L. VANSTEEGER, SERRY, RYCKEWAERT, MARTEEL,
BEERNAERTS, MAES.

Gehurkt van links naar rechts : DEDULLE, VANHALME, JANSSENS, R. VANSTEEGER,
VANLEKE. (archief Michel CAPON)

SAMENSTELLING DER PLOEGEN TER GELEGENHEID VAN DE DERBY
OP 12 NOVEMBER 1950

K.V.G.O.

R. DEMAREST

W. SWIMBERGHE

H. SANDERS

V. DUJARDIN

M. MAERTENS

E. MESTDAGH

J. GYSELS

J. MELIS

R. PIETERS

F. COOPMAN

G. EEREBOUT

Scheidsrechter : dhr. BONTE

DEPOORTER

VANSTEEGER

DEDULLE

JANSSENS

OSTERWINDT

MARTEEL

COENE

VAN HALME

RYCKEWAERT

SERRU

MAES

S.K.V.O.

DOELPUNTEN

10^e minuut : F. COOPMAN op center van J. GYSELS

14^e minuut : DEPOORTER op center van OSTERWINDT

57^e minuut : R. PIETERS op center van F. COOPMAN

75^e minuut : J. MELIS op hoekschop

78^e minuut : R. PIETERS op pas van J. GYSELS

@@

OPGELET

VANAF JANUARI 2002 BEGINNEN DE AVONDVOORDRACHTEN

OM 20 UUR

IN PLAATS VAN OM 20U30